

سوره معارج (۷۰)

مکی و شامل چهل و چهار آیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

- کسی درباه عذابی که واقع خواهد شد سؤال کرد. (۱)
- هیچکس نمی‌تواند آن را از افراد بی‌ایمان دور کند. (۲)
- از طرف خداست که مالک آسمان‌هاست. (۳)
- فرشتگان و روح در روزی که مقدار آن پنجاه هزار سال است به طرف خدا بالا می‌روند. (۴)
- پس تو صبر نیکویی داشته باش. (۵)
- آن‌ها آن را دور می‌بینند و ما آن را نزدیک می‌بینیم. (۶ و ۷)
- روزی که آسمان مثل مس گداخته و کوه‌ها مثل پشم زده شده خواهد بود. (۸ و ۹) روزی که دوست درباره وضع دوستش سؤال می‌کند. (۱۰)
- دوستانشان را به آن‌ها نشان می‌دهند. گناهکار دوست دارد که فرزند و همسر و برادر و خویشاوندانی که از او حمایت می‌کردند و تمام کسانی را که در زمین هستند تاوان بدهد تا از عذاب آنروز نجات پیدا کند. (۱۱ تا ۱۴)
- هرگز اینکار نخواهد شد. جهنم شعله‌ور است. جهنمی که پوست را می‌کند. (۱۵ و ۱۶)
- هرکس را که روگردانده و پشت کرده و مال‌اندوزی کرده صدا می‌زند. (۱۷ و ۱۸)
- چون انسان حریص و بی‌تاب آفریده شده. (۱۹)
- وقتی ناراحتی به او برسد بیتابی می‌کند. (۲۰)
- و وقتی خیری به او برسد از رساندن آن به دیگران خودداری می‌کند. (۲۱)
- غیر از نمازگزارانی که پیوسته نمازشان را بجا می‌آورند. (۲۲ و ۲۳)
- و در مالشان حق معلومی برای سائل و محروم وجود دارد. (۲۴ و ۲۵)
- کسانی که روز جزا را تصدیق می‌کنند. (۲۶)

کسانی که از عذاب خداوندشان می‌ترسند. (۲۷)

چون از عذاب خداوندشان در امان نیستند. (۲۸)

کسانی که شرمگاه خود را حفظ می‌کنند. (۲۹)

به‌جز در مورد همسرانشان یا کنیزانشان. چون چنین افرادی سزاوار سرزنش نیستند. (۳۰)

کسانی که دنبال غیر آن بروند متجاوز هستند. (۳۱)

کسانی که رعایت امانت و عهدشان را می‌کنند. (۳۲)

کسانی که به شهادت دادن اقدام می‌کنند. (۳۳)

کسانی که مواظب نمازشان هستند. (۳۴)

چنین افرادی در بهشت مورد احترام هستند. (۳۵)

برای کافران چه پیشامدی کرده که از راست و چپ دسته‌دسته به طرف تو می‌دوند. (۳۶ و ۳۷)

آیا هر کدام آن‌ها امیدوارند که وارد بهشت پر نعمت شوند؟ (۳۸)

این‌طور که فکر می‌کنند نیست، ما آن‌ها را از چیزی که می‌دانند خلق کردیم. (۳۹)

به خداوند مشرق‌ها و مغرب‌ها قسم که ما قادریم بجای آن‌ها افراد بهتری را به وجود آوریم و ناتوان نیستیم. (۴۰ و ۴۱)

آن‌ها را به حال خود بگذار تا در افکار باطل خود فرو روند و سرگرم بازی شوند تا بروزی که به آن‌ها وعده داده شده برسند. (۴۲)

روزی که با سرعت از قبرها خارج می‌شوند مثل این‌که به‌سوی بت‌هایشان می‌دوند. (۴۳)

نگاهشان به پایین است و ذلت آن‌ها را فرا گرفته. این همان روزی است که به آن‌ها وعده داده می‌شد. (۴۴)